

5. tanulmány

A Szentlélek keresztsége és kitöltetése

Szombat délután – január 28.

Krisztus tanítványaira lehelt, és ezt mondta: „Vegyétek a Szentlelket!” Jézust napjainkban a Szentlélek képviseli lelki szőlőjének minden területén. Szentlelkét adja mindazoknak, akik töredelmesen hozzá járulnak. (...)

Ha az emberek Isten ügyvivői gyanánt az Ő akaratát keresik, és a Megváltó jellemére átalakulnak, a Mester fog dolgozni általuk. Elvetnek minden önző gőgöt, nem éreztetik felsőbbségüket, nem önkényeskednek, hanem Krisztus példája szerint szelídek és alázatosak lesznek. Többé nem ők maguk élnek és cselekszenek, hanem Jézus él bennük és cselekszik általuk. Megértik az Üdvözítő imájának drága szavait: „Én őbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.” (...)

Munkatársainak szerény véleményük van önmagukról. Nem dicsekszenek, nem önelégültek, nem önfelmagasztalók, viszont hosszan túrnek, jóságosak, irgalmasak és jó gyümölcsöket teremnek. Az emberi nagyravágyást háttérbe szorítják. Krisztus igazsága jár előttük, és az Úr dicsősége a jutalmuk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 214–215. old.

Azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísértésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyóságot tettek az igazságról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy megfossa őket keresztyén tapasztalataiktól. Kénytelenek voltak

istenadta erejükkel felvértezve még fokozottabb küzdelmet vívni, hogy elérjék az érett férfúságot Jézus Krisztusban. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszersmind megszentelődtek, megtisztultak és nemesebbé váltak. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Lélek befolyásának, az istenség teljességéből részesültek, és átformálódtak az Úr képmására. – *Apostolok története*, 49. old.

Alázatosan közeledj Krisztushoz! Személyesen kell Istenhez fohászodnod, bízva abban, hogy minden egyes kiejtett szavadat meghallja. Tárd szélesre szíved ajtaját, hogy megvizsgálhasson, valld meg vétkeidet, Fia érdemeire hagyatkozva könyörögi bocsánatáért, majd szemléld hittel a megváltás hatalmas tervét: a Vigasztaló mindent eszedbe juttat majd a maga idejében.

Az Üdvözítő jelleme annál vonzóbbá válik számodra, minél többet tanulmányozod. Közeledbe kerül, szoros kapcsolatot épít ki veled. Ha elmédet létfontosságú dolgokkal töltöd meg, gondolataid Jézushoz emelnek fel, és a róla való beszélgetéseid segítenek hozzá hasonlóvá válnod lélekben és jellemben, hatalmas, mégis egyszerű képét tükrözöd majd vissza. Gondolataid a Megváltó gondolatai lesznek, aki elküld, hogy bemutasd Őt a világnak. – *Reflecting Christ*, 65. old.

Vasárnap – január 29.: A Szentlélek keresztsége

Isten adta nekünk Jézust, benne pedig az Úr nyilatkozik meg. Megváltónk mondja: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet, és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” (...) Ha ismerjük Istent és Jézus Krisztust, akit elküldött, lelkünk kimondhatatlan örömet érez. Ő, mennyire szükségünk van a menny jelenlétére! Minden munkás imádkozzon Istenhez a Szentlélek keresztségéért! Csoportok gyűljenek össze, hogy Istenhez forduljanak különleges segítségért és mennyei bölcsességért annak érdekében, hogy tudják, hogyan

tervezzenek, gondolkozzanak és hajtsák végre munkáját. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 169. old.

Egyvalamire van elengedhetetlenül szükségünk: hogy megismerjük, elhiggyük, elnyerjük és továbbadjuk Isten megbocsátó szeretetét (1Jn 4:16). Az ősellenség mindenképpen azon mesterkedik, hogy ne ismerjük fel a Teremtő szeretetét. Arra a gondolatra késztet, hogy hibáink és vétkeink súlyossága miatt az Úr egyrészt nem veszi figyelembe imáinkat, másrészt pedig nem áld meg és nem szabadít meg minket. Valóban csak gyöngeséget látunk magunkban, és semmi olyat, ami Isten kegyelmébe ajánlhatna bennünket. Sátán is azt sugallja nekünk, hogy hiába minden, nem tudjuk kiküszöbölni jellemhibáinkat. Amikor a Mindenhatóhoz próbálunk folyamodni, ezt súgja a fülünkbe: Nincs értelme imádkoznod, hisz bűnt követtél el! Vétkeztél a menny ellen, megsértetted a lelki ismeretedet! Mégis feleljük azt az ellenségnek, hogy „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1:7). Amikor azt gondoljuk, hogy mivel vétkeztünk, Isten nem hallgatja meg imánkat, akkor érkezett el igazán az imádkozás ideje. Lehet, hogy pirul az arcunk, lehet, hogy mély megalázottságérzés tölt el bennünket. Ennek ellenére imádkozzunk és higgyünk. „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1:15)

Bűneink bocsánata, Istennel való megbékélésünk nem cselekedeteink jutalma, nem azért nyerjük el, mert bűnősként érdemekre teszünk szert. Ez ajándék, amelynek Krisztus igazságossága az alapja. Ne igyekezzünk a bűn mentegetésével kisebbíteni vétkeinket, bűnösségünket, hanem fogadjuk el Isten bünszemléletét, azt, hogy a bűn súlyosan megterhel. Egyedül a Golgota fényénél érthetjük meg a bűn borzalmas súlyát. Ha magunknak kellene hordoznunk bűneinket, megsemmisülénk a teher alatt. A büntelen Isten Fia vállalja át mindezt helyettünk – bár mi érdemlünk büntetést, mégis Ő hordja vétkeinket. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Milyen dicsőséges, csodálatos igazság ez! – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 115–116. old.

Hétfő – január 30.: Betöltekezni a Szentlélekkel

Imáitokat ne siessétek el, és ne legyetek felületesek! Könyörögjete Istenhez, hogy munkáljon bennetek alapos javulást, hogy Lelkének gyümölcssei éljenek bennetek, és világosságotok fényleni fog a világban. Ne legyetek az Úr ügyének kerékkötői és átkai, amikor segítség és áldás is lehettek! Mikor Sátán azt mondja, hogy nem örülhettek teljesen és szabadon a megváltásnak, ne higgyetek neki!

Láttam, hogy minden keresztény előjoga, hogy örvendezzen a Szentlélek mély indításainak. Édes, mennyei béke fogja átítatni gondolataitokat, és vágyni fogtok Istenről és a mennyről elmélkedni. Örülni fogtok Igéjének dicső ígéretei miatt. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 158. old.

Ahogy egy lélek meggyőződik az igazságról, jellemének átalakító munkája működésbe lendül. Értelmének befogadó készsége folyamatosan növekszik, amikor az Istennek való engedelmességről van szó. A menny akaratát a sajátjává teszi, állandóan az Ő tanácsát keresi, sokkal bölcsőbb emberré válik. A feltétel nélkül Isten Lelke vezetésének alárendelt elme minden területen fejlődik. – *Az én életem ma*, 236. old.

Jézust szemlélve élő és gyarapodó elvet fogadunk a szívünkbe. A Szentlélek folytatja a munkát, és a hívő kegyelemből kegyelembe, erőről erőre, jellemről jellemre halad előre. Krisztus képmására alakul át, mígnem eljut a Jézus Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Így a Megváltó véget vet a bűnnek, és a hívő lelket megszabadítja annak cselekvésétől és hatásától. (...)

Krisztus az a kapcsolat, amely által a kegyelem, a szeretet és az igazságosság Isten szívéből a bűnös szívébe áradhat. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 395. old.

Nikodémushoz hasonlóan azzal áztatjuk magunkat, hogy helyesen élünk, és hogy igaz jellemünk van, így eszünkbe sem jut a bűnösök sorába állva megalázni szívünket Isten előtt. Amikor azonban lelkünket áthatja Krisztus világossága, rádöbbenünk, mennyire tisztátalanok

vagyunk, szemünkbe tűnik önző mivoltunk és Istennel szembeni ellenségeskedésünk, ami minden addigi tettünket bemocskolta. Akkor ráébredünk, hogy tisztaságunk valójában csak rongyos ruha, és kizárólag Jézus vére képes minket a bűn fertelmességéből megtisztítani, egyedül Ő alakíthat át saját képe hasonlóságára. (...)

Nikodémus megértette a kapott leckét. Teljesen új módszerekkel kezdte tanulmányozni a Szentírást: most már nem elméleteket akart alátámasztani, hanem új lelki életre szeretett volna szert tenni. Amint átadta magát a Szentlélek vezetésének, kitérült előtte a mennyország. – *Conflict and Courage*, 292–293. old.

Kedd – január 31.: Feltételek – 1. rész

Isten – szeretete bemutatása és Lelke készítetése által – bűnbánatra hívja az embert. A bűnbánat a menny ajándéka. Az Úr először bűnbánatra készíti, akinek megbocsát. Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Jézus azért vonja magához az embert szeretetének kinyilatkoztatása által, hogy az megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét. Ha a hívó válaszol Krisztus hívására, és kegyelmébe helyezi életét, lépésről lépésre fogja vezetni, mígnem teljesen megismeri Őt – és ez az örök élet.

Az Üdvözítő azért jött, hogy feltárja a bűnösnek Isten igazságát és szeretetét, s ezáltal bűnbánatot és bűnbocsánatot adhasson Izraelnek. Amikor a bűnös a keresztre tekint, meglátja Jézust, amint a törvényszegő bűneinek terhét hordozva elszenvedi a bűnök büntetését. A kereszthalálban és az Atyának a bukott emberek iránti szeretetében felismeri, hogy mennyire gyűlöletes dolog a bűn Isten szemében. Ez bűnbánatra készíti a szent, igaz és jó törvény megrontása miatt. Hitet gyakorol Krisztusban, mert az isteni Megváltó helyettese, jótállója és közbenjárója, vagyis életének központja lett. A bűnbánó bűnösnek az Úr megmutathatja kegyelmét és igazságát, valamint bűnbocsánatban és szeretetben részesítheti. (...)

Amikor az ellenség özönvízként tör rád, és el akar veszteni bűneid gondolatával, mondd ezt neki: Tudom, hogy bűnös vagyok. Ha nem

lennék, nem mehetnék a Megváltóhoz, mert Ő azt mondja: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) Jogom van tehát Jézushoz jönni, mivel bűnös vagyok. Bűnös és mocskos vagyok, de Ő elszenvedte a megalázást és a halált, elhordozta az átkot helyettem.

Ami engem illet, én megyek és hiszek. Biztos ígéretére hivatkozom, miszerint „aki hisz őbenne nem vész el, hanem örök élete van” (Jn 3:16). – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 323–325. old.

Minden szorgalmas kutató megkaphatja az áhított lelki erőt. Istennel közreműködve a mennyei természet részesévé válhat. Befolyásával szaporítja az Úr különböző feladatokra rendelt munkásainak számát, akik egyenlő mértékben kapják az erő magvát, mivel leghőbb vágyuk Isten akaratának teljesítése. (...)

Jézus kijelenti, hogy az Atya – a földi szülőkhöz hasonlóan, akik jó ajándékokkal látják el gyermekeiket – sóvárogva várja, mikor adhat Szentlelket azoknak, akik kérik tőle. A Lélek ismeri az emberek minden szükségletét. Minden őszinte, munkára éhező és szomjazó keresőt betölt. Isten áldásainak tárháza kifogyhatatlan. Nem foghatjuk fel magasságát, mélységét és szélességét. Akik tudatában vannak értelmük hiányosságának, és egyenesen a bölcsesség Forrásához járulnak, azoknak az egész menny a rendelkezésükre áll. Az Úr szélesre tárt karokkal fogadja őket, megrovás nélkül. Nekik azonban mindezt hittel, kételkedés nélkül kell kérniük tőle. (...)

Aki erőteljesen belekapaszkodik az ígéretekbe, érzi saját szükségét, nem engedi magát elcsüggedni, és fentről jövő bölcsességet kap. – *In Heavenly Places*, 294. old.

Szerda – február 1.: Feltételek – 2. rész

Krisztus az Ő tisztaságával nem csupán elfedezi a bűnt, hanem teljességgel eltávolítja, és helyébe saját igazságát ülteti. Ha megtisztultunk hamisságunktól, Jézus halad előttünk, és Isten dicsősége kísér. Általa erőteljes befolyást gyakorolhatunk; ha az énünk helyett Őt helyezzük életünk középpontjába, látni fogjuk, hogy szent kincsek őrzőivé váltunk. (...)

Csendesedjünk el, tartsunk önvizsgálatot, és tekintsük minden erőnyünk Forrására! Senki sem válhat jobbá saját erejéből, ehhez ugyanis Jézushoz kell jönnünk úgy, amint vagyunk, azzal az őszinte vággyal, hogy Ő tisztítson meg bennünket a bűn minden foltjától és szennytől. (...) Élő hit által bele kell kapaszkodnunk ígéreteibe, hiszen Ő mondta: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1:18) – *Reflecting Christ*, 213. old.

Az imában való kitartás szintén feltétele a meghallgatásnak. Szüntelenül imádkoznunk kell, ha növekedni akarunk hitben és tapasztalatokban. Állhatatosnak kell lennünk az imában (Róm 12:12), és vigyáznunk kell abban hálaadással (Kol 4:2). Péter így figyelmezteti a hívőket: „Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.” (1Pt 4:7) Pál apostol is int bennünket: „Imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” (Fil 4:6) Júdás levelében a következőket olvashatjuk: „Ti pedig, szerettem, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében.” (Júd 1:20–21) A szüntelen ima a léleknek az Úrral való szakadatlan egyesülése; általa az Istentől jövő élet árad a mi életünkbe, életünk tisztasága és szentsége pedig az Atyához kapcsol bennünket.

Szükséges, hogy kitartóan, szorgalmasan imádkozzunk, ne engedjük, hogy ebben bármi is meggátoljon. Minden erőnket bevetve arra törekedjünk, hogy szívünk fenntartsa a közösséget Jézussal. Keressük az alkalmakat az imára, bárhol is kínálkozzanak. Azok, akik igazán törekcsenek az Istennel való közösségre, rendszeresen felkeresik az imádság idejét, mindenben eleget tesznek kötelezettségeiknek, és a legkomolyabb buzgalommal igyekeznek az összes áldást elnyerni! Minden alkalmat felhasználnak, hogy rájuk ragyogjanak a mennyei fényes sugarak.

Imádkozzunk családi körben, de semmiképp se feledkezzünk meg a titkon való imáról sem, mert ez lelkünk lehelete, élete. Lehetetlen, hogy lelkünk fejlődjön, ha az imát elhanyagoljuk. A családi légkörben és nyilvánosan mondott imák nem elegendőek. Csendben és egyedülletben öntsd ki a szívedet; imád csak annak füléhez jusson el, aki azt meghallgatja.

Egyetlen kíváncsi fül se hallja meg ezeket a kéréseket! A csendes magányban a lélek mentes az összes külső befolyástól, elsősorban az izgalmaktól. Nyugodtan, de buzgón hatoljon fel imád Istenhez! Állandó és gyógyító lesz az a befolyás, ami tőle árad, aki a titkokat látja, és akinek a füle mindig nyitva van azok felé, akik szívük mélyéből hozzá kiáltanak. Egyszerű, gyermeki hittel ápol közösséget a lélek Istennel, miáltal szent fénysugarakat fogad magába, melyek erőt és kitartást kölcsönöznek a Sátán elleni küzdelemben. Isten a mi erősségünk örökkön-örökké!

Imádkozzatok a szobátokban, de a mindennapi munkátok és hivatásotok közben is gyakran emeljétek fel szíveteket Istenhez! – *Jézushoz vezető út*, 97–98. old.

Csütörtök – február 2.: Énközpontú vagy Krisztus-központú élet?

„Én vagyok a Szőlőtő, ti a szőlővesszők” (Jn 15:5) – jelentette ki Jézus a tanítványainak. Bár a Mester már távozófélben volt, a vele ápolt lelki kapcsolatuk változatlan maradt. Krisztus mondta, hogy a vessző összeköttetése a szőlőtővel képviseli azt a kapcsolatot, amelyet nekik fenn kell tartaniuk vele. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe: a rostok összeforrnak a rostokkal, az erek az erekkel, s így a szőlőtő részeivé válnak.

A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap a Jézussal való kapcsolat útján. A Krisztusba mint személyes Üdvözítőbe vetett hit által formálódik ki a vele való egység. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét a menny erejével, ürességét a Megváltó teljességével, törekénységét az Úr mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. A Messiás emberi természete megérinti a mi embervoltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk való munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. „Megajándékozottak” leszünk „ama Szerelmesben” (Ef 1:6).

Ezt a Krisztussal való egységünket, amely egyszer kialakult, fenn kell tartanunk. (...) Ez nem véletlen kapcsolat, nem valami alkalmi összeköttetés. A vessző részévé válik az élő szőlőtőnek. Az élet, az erő és a termékenység hatása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó.

A vessző nem maradhat életben a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: többé ti sem lehettek nélkülem. Azt az életet, amelyet tőlem kaptatok, csak a velem való folytonos közösségben őrizhetitek meg. Nálam nélkül nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, és nem állhattok ellen a kísértéseknek.

„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek.” (Jn 15:4) A Krisztusban maradás a Lelkének állandó birtoklását jelenti, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani ember és Isten között. Mint ahogy a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy nekünk is hozzá kell tapadnunk Jézushoz, és el kell tőle fogadnunk hittel lényének erejét és tökéletességét. – *Jézus élete*, 675–676. old.

Ne hordozd a jelenben is múltad kellemetlen emlékeit! Tanúsítsd, hogy Krisztussal az élet nem okoz csalódást. (...) Sátánt száműzve járj Jézussal, légy benne tökéletes! Ne add meg az ördögnek azt az előjogot, hogy nyugodtan zargathasson, másokban azt a benyomást keltve, hogy hited nem más, mint szemfényvesztés, képzelgés.

A Szentléleknek fontos munkát kell elvégeznie a szívedben: amikor ez megvalósul, nem hullatsz többé keserű könnyeket, hanem beteljesedik rajtad az ígélet: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzdó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4:14) Kizárólag Isten által maradhatsz talpon. Ha szíved megbékélt vele, a benned végbement változás a testvérekkal való kapcsolatodban is megnyilvánul majd. Számukra is bebizonyosodik, hogy már Krisztus lakik lelked templomában. – *The Upward Look*, 314. old.

A keresztény jellem fejlődése a tökéletességre való törekvés csodálatos növekedési folyamata. (...) Ha szívünk átformálódik elménk megújulása által, a Szentlélek erényei megmutatkoznak arcunkon, és a bensőnket uraló kifinomultságról, békéről, jóakaratról, tiszta szeretetről és szelidségről tesznek tanúbizonyságot. (...)

„Hála legyen Istennek mindörökké az Ő csodálatos dolgaiért!” – *Az én életem ma*, 153. old.

Péntek – február 3.: További tanulmányozásra

„Jobb a hosszútűrő az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki várost vesz meg.” (Péld 16:32)

Sátán ujjong örömeiben, ha sikerül egy lelket rábírnia, hogy elöntse a düh! Egy mérges tekintet, hangnem vagy cselekedet az ördög nyílaként sebzi és mérgezi meg mások szívét. Ha egyszer is helyet adunk a harag lelkületének, ahhoz az emberhez válunk hasonlóvá, aki – miután először ajkához emelte a poharat – végül iszákosságba züllik.

Krisztus a gyilkossághoz hasonlóan kezeli a gyűlölködést. (...) Az indulatos szavak a halál illatát hordozzák. Aki így beszél, nem dolgozik együtt az Úrral felebarátai megmentésén. Az ilyen szavak a trágár, káromló kijelentések listáján szerepelnek a mennyben. Ha a lelket gyűlölet uralja, Isten szeretetének nyoma sincs benne.

Ha úgy érzed, magával ragadnak az indulataid, kapaszkodj hittel erősen Jézus Krisztusba. Egyetlen szó se hagyja el a szádat. Ha egyetlen mérges szót is kiejtesz, az a veszély fenyeget, hogy heves kijelentések özönét indítod el. (...) Ha valaki indulatos szavak által utat enged a bolondságnak, hamis bizonyossággá válik, akiben cseppnyi gerinccesség sincs. Mások hibáit látva túlzásokba esik, de túlságosan is vak ahhoz, hogy észrevegye, valójában neki van szüksége legyőznie háborodottságát. Áthágja Isten parancsait, Sátán kezében züllötté válik, nem tudja, mit cselekszik. Vakként és süketként az őscsalónak adja át a gyeplőt, hogy oda vezesse, ahová csak akarja. Kitérja az ajtót a gonoszság, a féltékenység és a gyanúsítgatás előtt, a szegény áldozatnak pedig esélye sincs ennek ellenállni. (...) De amíg a próba ideje tart, még reménykedhetünk Jézus Krisztus kegyelmében...

„Igyekeztek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14) Erre kell minden kereszténynek törekednie, de nem saját erejéből, hanem a Krisztustól kapott kegyelem által. Harcolnunk kell, hogy minden vétket legyőzzünk, és lobbanékonyaságunkat, türelmetlenkedésünket, nyugtalanságunkat kordában tartsuk.
– *Our High Calling*, 235. old.